

Waarom moest Jezus sterven? Of niet!

door **Yusef Vanderkimpfen**¹

Bismillah ir-Rahman ir-Rahim, "in de naam van God, De Weldadige, De Barmhartige".

Aan mijn medegelovigen in de God² van Ibrahim, Ismail, Ishaq en Yaqub.

1 Rabi ul Awal 1442 AH

Als je christenen vraagt waarom ze geloven dat Jezus (vrede zij met hem³) moest sterven, kun je verschillende antwoorden krijgen, maar waar ze het allemaal over eens zijn, is dat hij stierf voor de zonden van de mensheid.

Het fundamentele geloof voor christenen is dat Jezus (vzmh) een offerdood of als verzoening is gestorven.

Wat geloven christenen?

Op de website van de BBC kun je als volgt lezen:

'De dood en opstanding van deze ene man vormen de kern van het christelijk geloof. Voor christenen is het door de dood van Jezus dat de verbroken relatie van mensen met God wordt hersteld. Dit staat bekend als de verzoening.'

Wat is de verzoening? Het woord verzoening wordt in de christelijke theologie gebruikt om te beschrijven wat wordt bereikt door de dood van Jezus. William Tyndale introduceerde het woord in 1526, toen hij werkte aan zijn populaire vertaling van de Bijbel, om het Latijnse woord reconciliatio te vertalen.

In de Engelse *Revised Standard Version* vervangt het woord reconciliatie het woord verzoening. Verzoening (verzoening) is de reconciliatie van mannen en vrouwen met God door de dood van Jezus.

Maar waarom was reconciliatie nodig? De christelijke theologie suggereert dat, hoewel Gods schepping perfect was, de duivel de eerste mens, Adam, verleidde en de zonde in de wereld werd gebracht. Iedereen draagt deze erfzonde met zich mee die hen van God scheidt, net zoals Adam en Eva van God werden gescheiden toen ze uit de Hof van Eden werden geworpen. Aldus zou volgens deze leer de mens de zonde van Adan geëfd hebben als zijn nakomelingen.

¹ Schrijver voor **Beit Yusef**® - بيت يوسف - **Beit Yusef**® is gewijd aan vergelijkende religie en meer specifiek de islam, het jodendom en het christendom. Contact: Beit.Yusef@outlook.com

² God; de God of wel Jehovah in de Hebreeuwse Bijbel; Allah in het Arabisch. Ik gebruik zowel het Nederlandse woord God als Allah doorheen het artikel, verwijzend naar de Enige God, door Joden Allah (mv Elohim) genoemd, aldus niet de Trinitarische god van de Christenheid.

³ Arabisch: Aleyhi salaam; vrede zei met hem. In het vervolg afgekort naar 'vzmh', omwille van de leesbaarheid.

Het is dus een basisidee in de christelijke theologie dat God en de mensheid verzoend moeten worden. Wat echter nog heftiger is, is hoe de dood van Jezus deze verzoening tot stand bracht.

Er is geen enkele leerstelling van de verzoening in het Nieuwe Testament. In feite, misschien meer verrassend, is er ook geen officiële kerkdefinitie. " - einde citaat ⁴

In de christelijke Bijbel, in de brieven van de apostelen, kunnen we dit idee vinden dat Jezus (vzmh) stierf voor de zonden van mensen.

De apostel Petrus verklaarde dat "Want Christus is eens en voor altijd gestorven voor zonden, een rechtvaardige voor onrechtvaardigen, om jullie naar God te leiden." (1 Petrus 3:18)⁵. De apostel Paulus merkte op dat " Een van de eerste dingen die ik aan jullie heb doorgegeven, is wat ik ook ontvangen heb, namelijk dat Christus voor onze zonden is gestorven, zoals in de Schrift (Bijbel) staat," (1 Korintiërs 15: 3).

Het christelijke idee is dat iedereen gezondigd heeft, en het gevolg is de dood. We zijn allemaal op weg naar oordeel, veroordeling en eeuwige dood, tenzij God zelf tussenbeide kwam. En God kwam tussenbeide - zo begrepen ze de komst van Jezus (vzmh) in deze wereld en Zijn dood aan het kruis.

"Want de dood die hij is gestorven, is hij eens en voor altijd gestorven voor de zonde, maar het leven dat hij leeft, leeft hij voor God." (Romeinen 6:10)

"Hijzelf heeft aan de paal (kruis) onze zonden gedragen in zijn eigen lichaam, zodat wij dood zouden zijn voor de zonde en zouden leven voor rechtvaardigheid. En 'door zijn wonden zijn jullie genezen'." (1 Petrus 2:24)

Zijn dood wordt gezien als een voorwaarde voor verzoening met God. "Maar alle dingen komen van God, die ons door Christus met zich heeft verzoend+ en ons de dienst van de verzoening heeft gegeven, 19 dat wil zeggen: God heeft via Christus een wereld met zichzelf verzoend en ze hun overtredingen niet aangerekend, en hij heeft aan ons de boodschap van de verzoening toevertrouwd." (2 Korinthiërs 5: 18,19)

"Anders zou hij sinds de grondlegging van de wereld steeds opnieuw moeten lijden. Maar nu heeft hij zich aan het einde van de tijdperken eens en voor altijd geopenbaard om door zijn slachtoffer zonde weg te doen. 27 En net zoals mensen eens en voor altijd sterven en daarna geoordeeld worden, 28 zo werd ook de Christus eens en voor altijd geofferd om de zonden van velen te dragen. De tweede keer dat hij komt, zal het niet zijn om zonde weg te nemen. Hij zal gezien worden door degenen die vol verlangen naar hem uitzien voor hun redding." Hebreeën 9: 26-28

De schrijver van Hebreeën legde zijn Joodse lezers uit dat Jezus een "offer van zichzelf" bracht. De Joodse lezers zouden het punt van de auteur moeten hebben begrepen. Eeuwen van dierenoffers in de joodse tabernakels en tempels, verricht om de zonden van de mensen te verzoenen, allemaal uitvergroet in het ene offer dat er echt toe doet, het eenmalige offer van Jezus toen Hij stierf aan het kruis om verzoening te doen voor de zonden van de mensheid.

In de christelijke traditie wordt de leer van de erfzonde vaak teruggevoerd tot de beschrijving van de apostel Paulus van menselijke zondigheid, vooral in de brief aan de Romeinen, als een universele toestand die is geërfd van Adam (vzmh). "Alle mensen hebben gezondigd en bereiken niet de glorie

⁴ https://www.bbc.co.uk/religion/religions/christianity/beliefs/whydidjesusdie_1.shtml

⁵ Citaten zijn genomen uit de Nieuwe Wereldvertaling (herziene uitgave van 2017).

van God. 24 Het is een vrije gave+ dat hij ze uit onverdiende goedheid rechtvaardig verklaart op basis van de verlossing door de losprijs die Christus Jezus heeft betaald.” (Romeinen 3:23,24)

Het idee van de erfzonde ontstond tijdens de Pelagiaanse⁶ controverse van de vijfde eeuw, waarbij Augustinus van Hippo het voortouw nam bij het promoten van het idee dat mensen, vanwege de erfzonde, niet in staat waren zichzelf geestelijk te verbeteren zonder Gods tussenkomende genade. Voor Pelagius bestond genade voornamelijk uit de gaven van vrije wil, morele wet en het evangelie. Hij stond erop, net als de Joden, dat Adams zonde geen invloed had op de menselijke natuur, en leerde dat mensen de zonde kunnen overwinnen door hun eigen morele inspanningen door het voorbeeld van Jezus (vzmh) te volgen.

Augustinus van Hippo reageerde hierop door de krachtige realiteit van de erfzonde te bevestigen, met het argument dat de hele mensheid deelneemt aan Adams zonde, die van generatie op generatie wordt doorgegeven door middel van geslachtsgemeenschap. Vanwege de overgeërfde corruptie van Adams zonde, wordt de menselijke vrije wil beschadigd en tot slaaf gemaakt van begeerte, waardoor Gods speciale, tussenkomende genade absoluut noodzakelijk is voor redding.

Tijdens de controverse besloot een paus, Innocent I, dat Pelagius 'leer acceptabel was. Maar de groep geestelijken, waarvan Augustinus de voornaamste woordvoerder was, had uiteindelijk de overhand, en het Pelagianisme werd veroordeeld als ketterij. Hoewel het Augustijnse standpunt nooit officieel werd aangenomen door een oecumenisch concilie, kreeg het de overhand in de Latijnse (rooms-katholieke) kerk.

De oosterse orthodoxie, de oosterse orthodoxie en het oosterse katholicisme, die samen het oosterse christendom vormen, erkennen dat de zonde van Adam en Eva de voorouderlijke zonde bij de mens introduceerde en de daaropvolgende spirituele omgeving voor de mensheid beïnvloedde. Deze groepen accepteerden echter niet Augustinus van Hippo's idee van de erfzonde en de erfelijke schuld die eraan verbonden was. De handeling van Adam heeft dus geen repercussie op de hele mensheid, ook al hebben de gevolgen van die handeling de spirituele en fysieke realiteit van dit huidige tijdperk van de kosmos veranderd. Desalniettemin geeft de orthodoxie toe dat Adams nakomelingen werden gestraft met de dood en de vloeken die God in de hof van Eden had gegeven vanwege de eerste zonde. Men kan dus zeggen dat de oosterse opvatting iets minder pessimistisch is dan de doctrine van Augustinus.

Daarentegen hebben de protestantse kerken hebben de Augustijnse formule van erfzonde aanvaard.

⁶ 'Pelagius was een Britse monnik. Toen hij naar Rome ging was hij ontzet over het bederf dat de geestelijke daar onder zogenaamde christenen waarnam, begon hij de mensen tot „grotere morele krachtsinspanningen” aan te sporen. De mens kon de 'erfzonde' niet de schuld geven van zijn eigen zwakheden, zei Pelagius. „Al het goede en al het kwade . . . wordt door ons gedaan, en niet met ons geboren.” De kerkleiders beschouwden deze afdanking van de 'erfzonde' als ketterij. En Pelagius speelde hun ongewild rechtstreeks in de kaart doordat hij voorstander was van een inmiddels populair geworden gebruik — de kinderdoop. Een bisschop genaamd Augustinus beschouwde dit als een enorme inconsequentie. 'Als zuigelingen gedoopt moeten worden', zo betoogde Augustinus, 'hoe staat het dan met de ongedoopte?' De schijnbaar logische conclusie was dat die in de hel moesten branden omdat zij ongedoopt waren. Toen dit punt blijkbaar was vastgesteld, gaf Augustinus de doodsteek: Aangezien ongedoopte zuigelingen werkelijk verdoemd waren, wat kon daarvan dan de oorzaak zijn als het niet de 'erfzonde' was? Het was gedaan met het pelagianisme. Een in Carthago gehouden kerkvergadering verklaarde vervolgens de leer van Pelagius tot ketterij. De 'erfzonde' werd een even vaststaand aspect van het katholicisme als de biecht. En nu stuurde de kerk aan op de bevordering van — dikwijls gedwongen — massale bekeringen, ten einde mensen te redden van het 'helle vuur'. De kinderdoop veranderde van een populair gebruik in een officieel instrument tot redding, een instrument dat het protestantisme als erfenis zou meenemen.' De Wachttorens 1986 15/3 blz. 5

Wat leren we uit de huidige geschriften die als Evangelie bekendstaan ?

Historisch gezien heeft het jodendom geleerd dat de eerste zonde de menselijke natuur niet veranderde. Integendeel, de neiging tot het kwaad, bekend als de jetser harah, was vanaf het begin aanwezig in Adam (vzmh) en Eva, anders zouden ze God in de eerste plaats niet ongehoorzaam zijn geweest. God geeft de mensen wetten en geboden om hen te helpen de neiging tot het kwaad te overwinnen. Elke persoon is dus volledig verantwoordelijk voor zijn of haar eigen zonde in plaats van de erfzonde van onze voorouders te hebben geërfd. Dit is volledig in overeenstemming met de islamitische theologie. De islam leert dat iedereen geboren wordt in een staat van spirituele zuiverheid, maar opvoeding en de aantrekkingskracht van wereldse genoegens kunnen ons bederven. Desalniettemin worden zonden niet geërfd en, wat dat betreft, zelfs Adam en Eva zullen niet worden gestraft voor hun zonden, want God heeft hen vergeven.

Zoals we al hebben uitgelegd, geloven christenen dat Jezus (vzmh) moest lijden en sterven.

In het Joodse deel van de Bijbel in het boek van de profeet Jesaja (vzmh) in hoofdstuk 53 staat een passage van een lijdende dienaar en christenen geloven dat Jezus (vzmh) die verzen volbracht heeft. Maar was dit het geloof van de Joodse discipelen van Jezus (vzmh)?

De evangeliën leveren zelf het bewijs dat een dergelijk begrip van de passage niet bestond vóór de kruisiging. Wat geloofden Jezus' discipelen bijvoorbeeld? Nadat Petrus Jezus als de Messias heeft erkend (Mattheüs 16:16), krijgt hij te horen dat Jezus zal worden gedood (Mattheüs 16:21). In plaats van dit te erkennen als het profetische lot van de Messias, antwoordt hij: "God verhoede het, heer! Dit zal u nooit overkomen." Hij zou dit nooit hebben gezegd als hij dacht dat Jezus de vervulling was van een zogenaamd eeuwenoude profetische interpretatie van Jesaja 53 die samenvalt met wat nu in het christendom wordt gevonden.

Wat Jezus zelf betreft, hij verzoekt God "de beker van mij weg te nemen" (Marcus 14:36)⁷, dat wil zeggen de vernedering, het lijden en de dood die hij op het punt staat te ondergaan? Blijkbaar wist hij niet dat dit de reden is waarom hij zogenaamd naar de aarde kwam en dat de beproeving die hij op het punt staat te ondernemen naar verluidt de vervulling is van Jesaja 53. Het is duidelijk dat een verwijdering van 'de beker' zou vernietigen wat christenen later zou beweren Gods plan zou zijn voor de verlossing van de mensheid. ' - einde citaat

Het artikel gaat verder om ons te laten zien dat Jezus discipelen niets wisten van een lijdende messias.

'Jezus leerde de discipelen zogenaamd de Schrift te begrijpen als verwijzend naar zichzelf als de Messias, de lijdende dienaar, die na zijn dood uit de dood zou opstaan als een verzoening voor de zonden van de mensheid. Onderwijs over een lijdende Messiaanse figuur die voor andermans zonden sterft, was volgens christenen, een standaard Joodse interpretatie totdat de rabbijnen zogenaamd de ware leer bedierven om te verbergen dat Jezus Jesaja 53 vervulde.

Toen Jezus echter 'zijn discipelen onderwees en tegen hen zei: "De Mensenzoon zal in de handen van mensen worden overgeleverd, en zij zullen hem doden; en als hij is gedood, zal hij drie dagen later

⁷ In de Injil (Evangelie) van Marcus staat geschreven dat enkele uren voordat Jezus (vzmh) in hechtenis wordt genomen, hij met zijn discipelen in de hof van Geth.sem'a.ne is buiten de muren van Jeruzalem en hij ging zitten en bad. "Hij zei tegen hen:" Ik ben diep bedroefd, zelfs tot de dood toe. Blijf hier en blijf waken. " 35 En terwijl hij een eindje verder ging, viel hij op de grond en begon te bidden dat, als het mogelijk was, het uur voor hem voorbij zou gaan. 36 En hij zei: 'Abba, Vader, o alle dingen zijn mogelijk voor u; verwijder deze beker van mij. Maar niet wat ik wil, maar wat jij wilt. " (Marcus 14: 34-36)

weer opstaan" (Marcus 9:31) wordt ons verteld "zij begrepen deze verklaring niet" (Marcus 9:32). Dit was duidelijk een concept waarmee ze niet bekend waren, niet iets wat de Joodse gelovigen kenden of was onderwezen in de synagogen.

Het nieuws van Jezus 'dood veroorzaakt een reactie van "rouwen en wenen" (Marcus 16:10) van Jezus' discipelen. 'En toen ze hoorden dat hij leefde ... weigerden ze het te geloven' (Marcus 16:11). De apostel⁸ Johannes legt uit: "Want zij begrepen de Schrift nog niet, dat hij uit de dood moet opstaan" (Johannes 20: 9). De reactie van de discipelen is niet wat men zou verwachten als ze de gebeurtenissen zagen als een vervulling van Jesaja 53.

Je zou verwachten dat als er joden uit de eerste eeuw G.T. waren die bekend waren met de uitlegging van Jesaja 53 die door hedendaagse christenen werd onderschreven, dat Jezus en zijn volgelingen het zouden zijn geweest. Ja, er zijn nieuwtestamentische anachronismen die dergelijke leringen aan Jezus toeschrijven. Toch vinden we gevallen waarin Jezus en / of zijn volgelingen zich uitdrukken op een manier die in strijd is met deze nieuwe christelijke interpretatie.

Het is duidelijk uit de evangeliën dat voor en enige tijd na de zagezegde kruisiging Jezus 'eigen discipelen Jesaja 53 niet zagen als een verwijzing naar een lijdende Messias die zou sterven voor de zonden van de mensen en dan zou worden opgewekt. Pas in de periode na de zagezegde kruisiging ontwikkelden deze opvattingen zich onder de volgelingen van Jezus. Er is gewoon geen bewijs dat dit een Joodse interpretatie van de passage was. De vraag blijft: wie zijn de joden in de tijd van Jezus die zogenaamd vasthielden aan wat het huidige christelijke begrip van de betekenis van Jesaja 53 is geworden? Ze kunnen eenvoudigweg niet worden geïdentificeerd omdat ze nooit hebben bestaan.

Maar wie is dan de lijdende dienaar die christenen als Jezus (vzmh) herkennen? De sleutel tot het ontcijferen van elke bijbelse tekst is om deze in context te bekijken. Jesaja 53 is de vierde van de vier "Dienarenliederen". (De andere zijn te vinden in Jesaja hoofdstukken 42, 49 en 50.) Hoewel de "dienaar" in Jesaja 53 niet openlijk wordt geïdentificeerd - verwijzen deze verzen alleen naar "Mijn dienaar" (52:13, 53:11) - de "dienaar" "In elk van de vorige Dienarenliederen wordt duidelijk en herhaaldelijk geïdentificeerd als de Joodse natie. Te beginnen met hoofdstuk 41, wordt het gelijkstellen van Gods dienaar met de natie Israël negen keer gemaakt door de profeet Jesaja, en niemand anders dan Israël wordt geïdentificeerd als de "dienaar": "U bent Mijn dienaar, o Israël" (41: 8); "U bent Mijn dienaar, Israël" (49: 3); zie ook Jesaja 44: 1, 44: 2, 44:21, 45: 4, 48:20.

De Bijbel staat vol met andere verwijzingen naar het Joodse volk als Gods "dienstknecht"; zie Jeremia 30:10, 46: 27-28; Psalmen 136: 22. Er is geen reden dat de "dienaar" in Jesaja 53 plotseling zou veranderen en zou verwijzen naar iemand anders dan het Joodse volk.

Een voor de hand liggende vraag die moet worden beantwoord: hoe kan de "lijdende dienaar", waarnaar de verzen grammaticaal in het enkelvoud verwijzen, worden gelijkgesteld met de hele joodse natie?

Deze vraag verdwijnt wanneer we ontdekken dat in de hele Bijbel het Joodse volk consequent wordt aangeduid als een enkelvoud, met gebruikmaking van het enkelvoudig voornaamwoord. Als God bijvoorbeeld tot de hele Joodse natie op de berg Sinai spreekt, worden alle tien geboden geschreven alsof ze tot een individu spreken (Exodus 20: 1-14). Dit komt doordat het Joodse volk één eenheid is, samengebonden met een gedeelde nationale bestemming (zie Exodus 4:22, Deuteronomium hoofdstuk 32). Deze enkelvoudige verwijzing komt zelfs vaker voor in bijbelverzen die verwijzen naar

⁸ Het Griekse woord a-po'sto-los is afgeleid van het werkwoord a-po-stel'lo, dat eenvoudig „wegzenden of uitzenden” betekent. Jezus (vzmh) had 12 apostelen uitgekozen om hen te onderwijzen en uit te zenden om het goede nieuws aan hun mede-joden te brengen.

het Messiaanse tijdperk, wanneer het Joodse volk volledig verenigd zal zijn onder de banier van God (zie Hosea 14: 6-7, Jeremia 50:19).

Verder is het belangrijk op te merken dat het jodendom en het christendom verschillen over belangrijke theologische kwesties. Een van de belangrijkste is de **kwestie van zonde, verzoening en redding**.

Zoals we al zeiden, geloven christenen dat de Messias iemand was die het ultieme offer zou zijn voor de zonden van de wereld. En christenen geloven dat we als veroordeelde geboren worden en dat Joden zonder het beoefenen van dierenoffers geen verzoening kunnen doen voor hun zonden. Dit is een flagrante verkeerde interpretatie van de joodse leerstellingen in de Tenach⁹.

Joden geloven dat de mensheid is geschapen met de neiging om kwaad te doen (Genesis 8:21)¹⁰. De mens heeft het vermogen om deze neiging te beheersen (Genesis 4: 7)¹¹. De mens kan kiezen tussen goed of kwaad (Psalm 37:27;¹² Deuteronomium 30:19)¹³.

Joden geloven, net als wij moslims, dat zonde een daad is, niet een staat van zijn. In het judaïsme bestaat niet zoiets als de "erfzonde", die alle nakomelingen van Adam intrinsiek slecht maakt.

Het idee dat God "een jaloerse God is, die de kinderen straft voor de zonde van de vaders tot de derde en vierde generatie van hen die mij haten" (Exodus 20: 5), hield weliswaar een concept van overgeërfde zonde in, maar niet de leer van de erfzonde.¹⁴ Bovendien werd het in evenwicht gehouden door de Deuteronomische wettelijke traditie (Deuteronomium 24:16) en de leer van Ezechiël dat "De zoon niet zal delen in de schuld van de vader, noch zal de vader de schuld van de zoon delen" (Ezechiël 18:20) . Hoewel sommige Psalmen en andere joodse geschriften door christelijke schrijvers werden geïnterpreteerd als zijnde de leer van de erfzonde, verwierp de rabbijnse traditie dit idee en bevestigde dat de jeter harah deel uitmaakte van de oorspronkelijke menselijke natuur en dat God de mens voldoende leiding had gegeven om de neiging tot kwaad te overwinnen.

De Koran bevestigt dit door te zeggen dat "niemand de last van een ander zal dragen" (al-Najm - The Star 53:38). Dit is de eerste instantie van dit koranaxioma in de chronologische volgorde van openbaring (vgl. 6: 164; 17:15; 35:18; 39: 7; zie 35: 18c) Niemand zal worden gedwongen de straffen te verdragen die zijn opgebouwd door daden van een ander. Desalniettemin zal iemand gestraft worden voor het beïnvloeden van een ander om slechte daden te verrichten, zoals in een beroemde hadith: "Eenieder die een zondig gebruik invoert, zal zijn last dragen en de last van een ieder die

⁹ Tenach — door velen het „Oude Testament” genoemd is eigenlijk de Joodse Geschriften die als het Joodse deel van de Bijbel is komen bekendstaan in tegenstelling tot het Christelijke gedeelte dat als “Nieuwe Testament” is komen bekendstaan en verworpen wordt door de Joden.

¹⁰ “Jehovah vond de geur van het offer aangenaam. Daarom zei Jehovah bij zichzelf: ‘Nooit weer zal ik de grond vervloeken vanwege de mens, want het hart van de mens is van jongs af aan geneigd tot het slechte. En nooit weer zal ik alles wat leeft vernietigen, zoals ik heb gedaan.’”

¹¹ “Als je je omkeert om het goede te doen, zul je dan niet mijn goedkeuring krijgen?” Dit wordt gezegd tegen Kaïn (Kabil) die plannen smeedt om zijn broer Abel (Habil) te vermoorden.

¹² “Vermijd het slechte en doe wat goed is, dan zul je eeuwig op aarde wonen.”

¹³ “Vandaag roep ik (God) de hemel en de aarde op als getuigen tegen jullie, dat ik je het leven en de dood heb voorgehouden, de zegen en de vloek. En je moet het leven kiezen, zodat jij en je nakomelingen in leven blijven ...”

¹⁴ De bestraffing kan erin bestaan dat tot de 4de generatie de nadelen van ongehoorzaamheid aan Allah voelbaar zijn. Zo kan iemand gaan gokken en zijn fortuin verspelen, iets dat niet toegestaan is in de Shari’a (wetgeving) van Allah. Aldus tot armoede en schaamte vervallen kan het zijn dat de achterkleinkinderen de gevolgen met zich dragen van de ongehoorzaamheid van hun overgrootvader.

ernaar handelt tot de Dag der Opstanding." In deze geest wordt gezegd dat degenen die anderen op een dwaalspoor brengen, "een dubbele straf" hebben (zie 7: 38-39c; 33:68).

Een bijzonder belangrijk punt voor christenen is dat ze geloven dat er een offerdode¹⁵ nodig was om de wereld te verlossen.

Christenen houden vol dat bloedoffers een noodzakelijke voorwaarde zijn voor de verzoening van zonde. Deze christenen geloven dat dit een duidelijke leerstelling is van de joodse geschriften. Hoewel er geen vers in de Joodse Tenach is dat expliciet zegt: "zonder bloed is er geen verzoening"¹⁶, geloven christenen nog steeds dat het algemene getuigenis van de Joodse Geschriften iemand tot deze conclusie zou leiden.

Sommige christenen lazen Leviticus 17:11¹⁷ alsof het zou zeggen dat er geen verzoening is zonder bloed. Echter; bij nadere lezing blijkt dat het vers niets zegt. Het zegt alleen dat het bloed het enige deel van het dier is dat verzoening bereikt. Er staat niet dat er geen verzoening kan zijn zonder bloed.

Christenen wijzen naar de Yom Kippur¹⁸-offergaven die in Leviticus 16 worden beschreven. Deze offergaven maakten verzoening voor alle zonden van Israël. Deze christenen komen dan tot de conclusie dat er zonder de Yom Kippur-offergaven geen verzoening voor zonde kan zijn.

De Tenach zegt nooit dat er zonder deze offergaven geen verzoening voor zonde kan zijn.

Sommige christenen wijzen op het feit dat de wetten van de offergaven als wetten voor altijd worden gepresenteerd. Deze christenen concluderen dat, aangezien deze wetten voor altijd relevant zijn, dit betekent dat we zonder hen geen vergeving van zonden kunnen ontvangen.

Deze conclusie is ook ongegrond. De wetten van God veranderen nooit. Maar de omstandigheden waarin ze van toepassing zijn, veranderen. Alle wetten van de offergaven zijn alleen als er een tempel aanwezig is (Leviticus 17: 1-7).

Veel christenen wijzen op het Pascha-offer¹⁹ in Egypte als een aanwijzing dat bloed een noodzakelijke voorwaarde is voor de redding van onze ziel. Ten slotte; bij die gelegenheid zag God het bloed van het lam en redde hij de Israëlieten op basis van dat bloed.

Ook deze conclusie heeft geen basis in de realiteit van de Schrift. Het smeren bloed van het lam op de deurposten in Egypte was een menselijke daad die werd bereikt door Israëls gehoorzaamheid aan het expliciete gebod van God. Het was geen daad van geloof in het lam of zijn bloed. Het was een

¹⁵ Of een bloedoffer.

¹⁶ In het Joodse deel van de Bijbel of de Tenach staat niet zo'n expliciet vers, maar je kunt het vinden in het christelijke deel van de Bijbel ("Volgens de wet wordt bijna alles met bloed gereinigd, en als er geen bloed wordt vergoten, vindt er geen vergeving plaats. "- Hebrëen 9:22

¹⁷ "Want het leven van het vlees is in het bloed, en ikzelf heb het jullie gegeven zodat jullie verzoening voor jezelf kunnen doen op het altaar, want het is het bloed dat verzoening doet+ door middel van het leven dat erin is."

¹⁸ Yom Kippur (/ יוֹם כִּיּוּפּוּר, יוֹם כִּיּוּפּוּר, IPA: ['jom ki'puɹ], of Hebrëuws: יוֹם כִּיּוּפּוּר, ook wel bekend als de Dag van Verzoening), is de heiligste dag van het jaar in het judaïsme. De centrale thema's zijn verzoening en berouw. Joden vieren deze heilige dag traditioneel met een vasten en intensief gebed van een dag, waarbij ze vaak het grootste deel van de dag in synagogediensten doorbrengen.

¹⁹ Allah vroeg aan de Beni Isra'iel om een lam te offeren en het bloed hiervan op de deurpost van zijn huis te smeren. Daar waar het bloed aanwezig was zou de engel des doods niet de eerstgeborene van mens en dier doden als 10de plaag over Egypte. Het verslag is te lezen in de Tenach in het boek Exodus (Uittocht) hoofdstukken 11 en 12.

daad van geloof in God en in zijn gebod. De gehoorzaamheid aan Gods expliciete gebod wordt door diezelfde christenen belachelijk gemaakt.

De door Mozes (vzmh) beschreven bloedoffers zijn inderdaad belangrijk. Maar nergens staat er dat we geen verzoening kunnen bereiken zonder die offers. En al deze offers zijn alleen belangrijk in de context van gehoorzaamheid aan de expliciete geboden van God. "Toen zei Samuël: 'Wat heeft Jehovah liever: brandoffers en slachtoffers of gehoorzaamheid aan Jehovah? Gehoorzamen is beter dan een slachtoffer en luisteren beter dan het vet van rammes. 23 Want opstandigheid is even erg als de zonde van waarzeggerij, en eigenmachtig optreden is even erg als magie en afgoderij.'" (1 Samuel 15:22).

We kunnen gemakkelijk zeggen dat **de islamitische leringen** in overeenstemming zijn met de joodse leringen in de Thora en dit wordt bevestigd in de Koran waar wordt gezegd dat de Koran de vroegere Geschriften bevestigt. Als onze neven, de Joden, geloven we niet in een erfzonde, meer geloven we dat alle mensen zondeloos worden geboren.

Ook stelt de Koran duidelijk "dat niemand de last voor een ander zal dragen" (al-Najm - The Star 53:38). Niemand zal worden gedwongen om de straffen te dragen die zijn opgebouwd door daden van een ander. Niettemin zal iemand worden gestraft voor het beïnvloeden van anderen om slechte daden te verrichten, zoals in een beroemde hadith: "Eenieder die een zondig gebruik vaststelt, zal zijn last dragen en de last van eenieder die ermee handelt tot de Dag der Opstanding." In deze geest wordt gezegd dat degenen die anderen op een dwaalspoor brengen "een dubbele straf" hebben.

Een ander voorbeeld in de Koran is wat we kunnen lezen in de Surat al-An'am – Het Vee 6: 146 waar wordt gezegd "En voor de Joden verboden Wij alle (dieren) met ongespleten hoeven, en Wij verboden hen het vet van de koe en het schaap, behalve wat hun ruggen dragen, het vet van de ingewanden of het vet dat aan het bot is vergroeid. Zo vergolden Wij hen voor hun opstandigheid. En waarlijk, Wij zijn waarachtig." Sommigen van de Joden waren ongehoorzaam aan dit gebod en degenen die ongehoorzaam waren zouden vergelding ontvangen voor hun opstandigheid. Deze die dit gebod gehoorzaamden zouden geen bestraffing ontvangen.

Of deze: "Eenieder die op de juiste manier wordt geleid, wordt alleen op de juiste manier geleid ter wille van zijn eigen ziel, en wie afdwaalt, dwaalt alleen ten nadele ervan. Niemand zal de last van een ander dragen. En nooit straffen Wij (Allah) totdat Wij een boodschapper hebben gestuurd." (al-Isra – De Nachtreis 17:15) Dit vers brengt drie thema's samen die vaak door de Koran worden aangeroepen, inclusief het gerelateerde idee dat de consequenties van iemands morele daden en iemands staat van leiding of misleiding uiteindelijk op zichzelf zal komen en dat dat niemand de last van een ander op zich neemt. Dit betekent dat niemand wordt gestraft voor de wandaden van een ander, maar dat iedereen de gevolgen van zijn eigen daden moet dragen.

Nog een ayat (vers): "En geen enkele lastdrager zal de last (zonden) van een ander dragen. En als iemand zwaarbeladen is en een ander roept om zijn last te dragen, dan zal daarvan niets gedragen worden zelfs als hij een naaste verwant is. Jij kunt slechts degenen waarschuwen die hun Heer ongezien vrezen en hun gebeden perfect verrichten. En degene die zichzelf reinigt, die reinigt zich slechts voor zichzelf. En tot Allah is de terugkeer." (al-Faati'r – De Schepper 35:18)

Conclusie: Jezus (vzmh) hoefde voor niemand van ons te sterven omdat God zo Groot is, zoals de Koran zegt in het begin van de meeste hoofdstukken (Soera) "In de naam van de meest barmhartige en meest medelievende", vergeeft Hij zondaars, ongeacht hoeveel of hoe slecht hun zonden zijn, zodra ze zich bekeren. Volgens Zijn wil, barmhartigheid en gunst kan Hij zelfs zondaars vergeven die zich niet bekeren. Noch de Joodse Bijbel, noch de Heilige Koran leert ons dat je gestraft moet worden

voor de verkeerde daden van anderen, dus je hoeft niet gered te worden voor zonden die anderen deden voordat je zelfs maar tot bestaan kwam.

Jij bent de enige verantwoordelijke voor jouw daden en aangezien Allah ons zwak heeft geschapen zodat hij ons kan vergeven, hebben we deze liefhebbende God die ons zal accepteren zolang we proberen hem te behagen en spijt hebben van onze wandaden. Belangrijk is ook dat jij anderen vergeeft die een fout tegen jou hebben begaan en daar spijt van hebben.

En aangezien deze leer van een verzoenoffer geen grond heeft in de Joodse geschriften, noch in de Koran en tegen het gezonde verstand ingaat en deze leer een grondbeginsel is voor de meerderheid van de christelijke denominaties is de conclusie dat het christendom zoals dit zich heeft ontwikkeld geen juist fundament heeft en aldus ongeldig.